Ч. 11. Неділя 15 (28) січня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зло355женем оплати почтової.

Рекламациї не запечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Конференция в Альґесірас.

Готов би хтось може сказати: Що може нас обходити якась там марокканьска конференция в Альґесірас? То правда, що ся справа нам далека; але в теперішних неспокійних часах призбирало ся в ріжних сторонах так богато небезпечного материялу, настають такі напружені відносини, що навіть і подальші справи, от хоч би й маррокканьска, мусять кождого інтересувати, хто слідить за тим, що діє ся в сьвіті. Навіть о маррокканьскій справі не можна ще нині сказати, що она позістане без дальшого впливу на межинародні відносини в Европі. Перші засіданя конференциї в Альґесірас минули спокійно і не довели ще до ніякого роздору, але до кінця конференциї ще далеко і не знати, що принесе будучність, тим більше, що ріжниці в інтересах з одної сторони між Франциєю а Ішпанією, з другої межи Франциєю а Німеччиною показують ся щораз більші.

А чи до кінця конференциї ще далеко? Маленька, але сьмішна подія дала вже відповідь на то питане. Один з марокканьских делеґатів, Ель Мокрі, казав привезти собі з Марокко три свої гаремові дами; приїзд їх став ся предметом загальної розмови і заінтересував всїх делеґатів більше як справа перепачковуваня оружия до Марокко, а один з німецких делеґатів виходячи з засіданя, коли довідав ся о тім, покивав лиш головою і сказав: Ну, то конференция може ще дуже довго потягнути ся!

Але жарт жартом, а конференция може справді довго потягнути ся, скоро не розібє ся на однім із найблизших засідань, на котрих будуть радити над справою заведня поліциї в Марокку. Доси полагоджено зовсїм згідно лиш справу перепачковуваня оружия до Марокка. Постанови конференциї в сїй справі суть слїдуючі:

1) Привіз оружия і муніциї до Марокка єсть заказаний; — 2) достава зброї для войска шеріфа єсть дозволена під деякими услівями; — 3) привіз оружия до польованя без окремого призволеня єсть заказаний; — 4) за пачкарство оружия в отвертих портах накладає ся кару від 500 до 2000 пезетів (корон) і арешт від шести днів до року; — 5) за пачкарство в инших портах установлено кару від 1000 до 5000 пезетів і арешт від трох місяців до двох літ а на случай повтореня кара може бути збільшена; — 6) такі самі кари накладає ся за пачкарску продаж і за розношене оружия по краю; — 7) заступники консулів мають право бути при ревізиї кораблів; — 8) сконфіскований товар має бути знищений а за доноси о пачкарстві мають виплачувати ся нагороди. Послідний артикул тої постанови каже, що виконуванє єї на альжерскім пограничу прислугує виключно лиш Франциї і Марокку, на побережу званім Ріф (від сторони Ішпанії) лиш Ішпанії і Марокку а так само в сторонах коло Санта-Круц де мар пекеня. Дискусия на послїдних засіданях вела ся так основно, що спорено не лиш о поодинокі реченя, але навіть і о поодинокі реченя а внаслїдок того загальне враженє було дуже некористне. Що же до виконуваня служби поліцийної, то марокканьский делеґат Могаммед ель Торрес заявив, що Марокко рішучо противне тому, щоби поліция в Марокку стояла під властию якоїсь одної з великих держав і на таку ухвалу марокканьке правительство ніколи би не згодило ся.

Цікаво почути, що каже Могаммед ель Торрес о реформах в Марокку взагалї. Він сказав одному із кореспондентів, які тепер перебувають в Альґесірас, що рад (?) з того, що християньскі держави так дуже заінтересували ся его вітчиною. Марокко не противне поступови. Противно, всї образовані Марокканці хотїли би, щоби в їх краю були зелїзниці, телеґрафи, електричне сьвітло і свобода торговлї. Але не треба все нагло робити, бо

5)

З американьского житя.

(З німецкого — Генр. Урбана).

II.

Король квашених огірків і бідна швачка.

(Дальше).

А Чарльс, той добрий молодець, був незвичайно гордий на те, що єсть товаришем такої хорошої дївчини. Всьо в нїй видавалось єму милим і любим і він питав ся сам себе, чи не цїлував би той хороший, задертий носик. Залюбленє єсть, як звістно, лагідною формою дурноватости. А Чарльс був вже по уши залюблений. Коли того дня вернув до дому, було нещастє готове. Він цїлковито задурив ся в Дорі. То було для него ясним. І за кождим разом, коли ішов до неї пробовати одїнє, залюбленість его збільшала ся.

Що мав зробити? Саме длятого, що любив Дору, були для него дві дороги: або скінчити сейчас і на все знакомство з нею, або оженити ся. Як чоловік рішучий і скорий, не вагував ся довго, а рішив ся на женитьбу, скоро лиш Дора схоче его взяти.

Чарльс не відкладаючи справи, хотів сейчас пересьвідчити ся, чи Дора его возьме. Єго одїнє було вже готове. Отже він пішов до послїдної проби і аби заплатити рахунок. Для жарту взяв з собою жовту як булка перуку, яку мав вложити на голову яко кухарка. Коли він вийшов з бічної комнати, переодїтий за кухарку і в тій перуцї, Дора зі сьміху аж на крісло упала. Сьміяла ся так, що в очах єї аж сльози появились. Відтак попросив він о рахунок. Рахунок видав ся єму надто малий і упер ся, аби Дора взяла два рази тілько. Потім почав знов в незвичайно сьмішний спосіб проходжувати ся по комнатї. Нараз задержав ся і сказав:

— Так — отже одно було би вже полагоджене як найлїпше. Тепер остає ще одно. Панно Доро, не видає ся вам, що ви за добрі на те, аби вічно так тяжко працювати? Я мав би лїпше становище для вас, мало роботи, добра платня, кождого дня вихід, а поводились би з вами як найнїжнїйше. Лише до того треба одного услівя.

— А то якого?

— Мусите змінити ваше назвище; замість панна Герман мусите називати ся міс ван Вестервельт і цїле своє житє квасити огірки. За те будете колись називати ся королевою квашених огірків. Хочете?

Дора на переміну то блїдла то червонїла.

— Але — пане ван Вестервельт — я —

— Дурницї — хочете? — Він насунув собі перуку на чоло, так що она майже залїзла єму на ніс.

— Ах Боже, ах Боже — коли би мама —

— І так дальше — перебив він і держав єї вже в обіймах та поцїлував єї з цїлою пристрастию молодого любовника. Відтак взяв єї руку під своє рамя і потягнув за собою до кухнї до тїтки Герман, котрій аж ложка випала з руки, так налякала ся тої чудацкої пари.

— Тїтко Герман — сказав Чарльс вічливо, кланяючи ся перукою — представляють ся вам яко заручені Чарльс ван Вестервельт, син короля квашених огірків і панна Дора Герман.

Доси було би всьо в порядку. Оставав ще лиш старий, король квашених огірків. З батьком ван Вестервельтом в таких річах не конче добре було жартувати, о тім знав Чарльс, бо старий був вже для него вигадів будучу жінку. То була дочка одного заможного купця, приятеля старого, з котрої Чарльс нічого собі не робив. Она називала ся Корнелїя, була дуже говірлива, суха, костиста, висока, на носї носила скла, учила ся по грецки і мала відчити по товариствах жіночих про низшість мужчин і про способи, як би той род вигубити. То була іменно одна з таких женщин, яких Чарльс ненавидів. Тепер постановив він собі плюнути на ту дурну Корнелїю і то з властивою єму скоростию і рішучостию. На другий день рано поїхав він на озеро Магонк, де батько Вестервельт мав свою віллю і з сином та дочкою — він був вдівцем — мешкав цїле лїто.

Тут мало також відбути ся представленє на добродійні цїли, в котрім Чарльс мав грати ролю Августи, німецкої кухарки. Позаяк Чарльс мав ще вакациї, взяв вудку і пішов над озеро ловити рибу. Коли повернув, его величество король квашених огірків вернув вже був із склепу і сидів на зеленій тїнистій веранді в величезнім кріслї, що виглядало мов який престол і читав свою ґазету. То був грубий, старий панище, в долинї і в горі остро закінчений, з кислим, обгоЛеним і сірим лицем і цїлком

напів дикі Кабілі, як би виділи, що Европейці забирають ся до всего дуже поквапно, уважали би то за якийсь примус і спротивились би тому рішучо, а що они нині мають всі новочасне оружє, то покоренє їх не було би так легке. Небезпечно було би також, якби Европейці взялись заводити поліцию в Марокку, бо то могло би довести до важких спорів. На відступленє якоїсь части нашого краю ніколи не згодимо ся — сказав він наконець, і скорше оголосимо сьвяту війну. Сї слова Могаммеда ель Торреса набирають ваги в виду тої чутки, яка розійшла ся в послідних часах, після котрої Німеччина хоче набути якийсь марокканьский порт.

Вісти полїтичні.

Справа реформи виборчої. — До ситуациі на Угорщині. — Сербско-болгарска унія. — Події в Росиі. — Хіна европеизує ся.

Справа реформи виборчої вналїдок становища Молодочехів стоїть не найлїпше. „Zeit“ доносить в сїй справі: Відпорне становище молодоческого клюбу в справі реконструкциї кабінету не було великою несподіванкою. В допущених до тайни кругах парляментарних знали вже, що Молодочехам не подобає ся виготовлений правительством проєкт реформи виборчої. Зі взглядів тактичних не могли они того ясно висказати, але длятого висунули постуляти трудні до сповненя. Вналїдок того становища Молодочехів стало ся дуже сумнївне, чи проєкт реформи виборчої дасть ся в парляментї перевести. Мабуть бар. Ґазч не буде чекати на голосованє, але скоро переконає ся о настрою палати, розвяже єї відразу.

Положенє на Угорщині представляє ся не найлїпше. Партия независимости відбула вчера нараду під проводом Кошута, котрий заявив, що покликанє Андрашого до Цісаря було для него (Кошута) несподіванкою, бо він був тої гадки, що король не думає тепер вести переговорів з коаліцією в цїли залагодженя кризи. Кошут зазначив, що Андраші не повіз з собою до Відня ніякого еляборату і не поїхав туди яко репрезентант коаліциї, лиш ділав на власну руку і одвічальність; він (Кошут) не потребує додавати, що ніхто не може приняти ніяких з'обовязань іменем партиї без его відомости. В справі договорів торговельних принято уложений коаліцією протест.

Та й ґр. Андраші не робить великої надії на успіх своїх заходів. В розмові з одним із сотрудників N. W. Tagblt. сказав Андраші: Цісар приняв мене дуже ласкаво і сердечно, але справа наша зле представляє ся. Шанси компромісу суть дуже некористні. Концесиї, на які годить ся Корона, суть недостаточні. На питанє, чи ріжниця поглядів обнимає цїлий комплекс жадань угорскої коаліциї, відповів Андраші, що ні, лиш декотрі з них, але важні. Дальше додав: Я не розпорядив ще нічого що до мого повороту до Будапешту, бо може бути, що зараз стану перед Цісарем, але то річ непевна. Нині буду конферувати з міністром війни Пітрайхом; чи також і з иньшими личностями, то річ непевна. У Феєрваріго на всякий случай не буду.

Справа сербско-болгарскої униї митової викликала в Сербії немале заворушенє, бо становище Австро-Угорщини супротив сеї справи подразнило народну амбіцию Сербів і заставило їх шукати доріг, якими можна би видержати війну митову. Правительство сербске оголосило такий комунїкат: Правительство сербске приймає що правда з вдоволенем до відомости постановленя декотрих урядників, котрі хотять зречи ся платнї на час борби митової, але правительство не потребує тепер користати з того і сподїває ся, що край без тих жертв буде в силї побороти трудности. Щоби дати можність купцям до як найчисленнїйшої участи у вічу, доставляє їм правительство безплатно окремих поїздів. Правительство взиває купців, щоби одноодушними ухвалами підперли его. Яко репресию за замкненє границї власти сербскі роблять трудности австро-угорским пересилкам в той спосіб, що залагоджують всїлякі проволїкаючі формальности, котрі відповідають приписам. Правительство вислало двох делеґатів до Софії в цїли переговорів о заключенє з Болгариею договору зелїзничого.

Після вістий, які надходять з Кавказу, революция там не то не зменшає ся а збільшає ся. Положенє в теперішній порі єсть дуже трудне з причини всїляких перешкод в терені. Повстанцї атакують всі поїзди з воиском, при чім приходить до завзятої борби. Нині наспіла така вість з Владивостока: Збунтовані моряки впали до складу оружия, забрали муніцию і карабіни та зажадали випущеня арештованих. Узброєні артилєристи опанували батериї. Коли командант ґен. Селїванов пішов до батериї, ворохобники стрілили до него і зранили тяжко в шию і груди. Шість сотень козаків з мітралєзами вислано до Владивостока а командантом іменований ґен. Мищенко.

Хінцї зачинають заводити у себе на взорець Японії европейский лад. Хіньский посол в Льондонї, Тао-сін, в розмові з одним із сотрудників бюра Рантера сказав, що першим наслідком росийско-японьскої війни буде введенє в житє засади „отвертих дверий“ в Хінї. Мир на далекім Всходї і в Манджуриї єсть забезпечений на довгий час. Що до Хіни то она перетворить ся за приміром Японії на новочасну державу. Вже тепер армія манджурска єсть добре узброєна і вправлена і стоїть під управою офіцирів образованих переважно в Японії. Переобразованє иньших армій в подібнім дусї наступить в найблизшім часї. До руху против чужинцїв в Хінї посол не привязує ніякого значіня і гадає, що рух той не треба переціняти.

Новинки.

Львів, дня 27-го січня 1906

— **Торжественне посьвяченє „Народного Дому“ в Белзї** відбуло ся дня 23-го с. м. при участи кількох тисячок народа з цїлої околиці. По богослуженю і водосьвятю, підчас котрого о. митрат Левицкий із Сокаля виголосив гарну промову, передав архитект зі Львова п. Левицкий ключі до нового будинку з бажанем як найкрасших успіхів тій інституциї, а відтак промовляли: голова товариства д. шамбелян Селецкий, загріваючи нарід до невсипущої працї над собою, нотар п. Савчиньский, дякуючи архитектови Левицкому за щирі труди і судия п. Гвоздович, дякуючи тов.

лисою сьвітячаю ся головою. До того носив одінє з зеленкуватої материї. Справдї, мав в собі щось з хорошого квашеного огірка. Подібно як зьвірята так і батько ван Вестервельт переймив в себе поволи дещо з свого окруженя. Крім того мав в краватцї шпильку в видї малого огірка з смараґда.

— Ах, тату! — сказав Чарльс. — Ви вже тут. Позволите менї може циґаро? Але прошу, не таке з кишенї для аґентів.

— Маєш! — сказав король квашених огірків, зморщивши чоло. — Сїдай. Мало тебе тепер видко. Причиною хороша, молода дївчина, що?

— Хто знає —

— Я знаю. — Ти знаєш ті стихи? — Він витягнув з кишенї якусь поезию з написею: „Моя любка з Німеччини“ — і держав єї Чарльсови перед очима. — То найшла Еллен в твоїй комнатї!

— Так? Дивна річ, чого тоті сестри не находять.

— На всякий спосіб мусить она бути хороша, коли такий чоловік як ти стає задля неї поетом.

— Ага, пригадую собі. Я той стишок замовив у одного писателя, коштував мене пять долярів готівкою. До того Ґрінберґ, композитор, ви его знаєте, хоче его підложити під музику, так єму сподобав ся. Він дасть его малій Ґрациї Ґоляйнс з „касина“, аби она відспівала на перерві в часї представленя і коли подобає ся, можемо на тім заробити добрі гроші. Я дістану третину — очивидно всьо умовлено контрактово.

Король квашених огірків засьміяв ся кисло.

— Слава Богу! Твій купецкий талант не потерпів від тої історії. Як здасть ся, та любов не така глубока.

— Противно, тату, ми заручені.

Тато був так наляканий, що навіть не зважав на москита, що сидів на его товстім лици і пив мов з під чопа.

— Але Чарльс, чи ти маєш ще розум? Чи она богата, взагалї хто она? Атже ти знаєш, Корнелия —

— Прошу вас, тату, дайте менї спокій з тою обридливою і дурною Корнелїєю. Ба, коби она була така як Дора!

І він оповів вітцеви історию своєї любови від початку до кінця. Того було надто богато для короля квашених огірків. Він задзвонив і велів собі подати віски і содової води.

— Так — сказав він, коли покріпив ся — то всьо дуже красно і весело. Але ти страшенно поспішив ся, Чарльс. Бідна швачка яко синова короля квашених огірків, ні, то неможливе, неможливе!

— А щож то значить? Она лиш помагає своїй тїтцї. Впрочім — ми перше також нічо не мали. А панувати над всїми квашеними огірками в Сполучених Державах то також ще не вершок всього щастя на земли.

— Ого — я крім того єсьм президентом торговельної палати, директором ґазового товариства і директором в двох товариствах зелїзничих, а можу стати кождої хвилї сенатором в Вашинґтонї, коли тілько виложу на стіл гроші.

— Но так — тим красше випаде віно. А тоді всьо вирівняє ся.

— Анї цента Чарльс, анї цента! Коби хоч щось мала, щоби то було про мене лише дрантивих пять тисяч долярів.

Чарльс голосно розсьміяв ся.

— Лише пять тисяч долярів? Отже як би она їх мала, то ваше величество примкнули би одно око?

— Може, лише аби назвати якусь суму. Але що вам то поможе. Она не має нічого і ти не маєш нічого....

— Тату — маю ваше слово яко чоловіка чести і короля. Присягніть, що я можу з нею оженити ся, коли она буде мати пять тисяч долярів!

Старий глумливо розсьміяв ся.

— Дурницї, Чарльс —

— Присягніть! На всї огірки Сполучених Держав.

— Ну добре, коли тобі захотїло ся — я присягаю!

— Дякую, тату. Дайте менї ще одно з тих добрих циґар. Дуже дякую.

Він щез в серединї дому.

(Дальше буде).

„Дністер“ за фінансову поміч. Опісля відбув ся комерс, до котрого засів цьвіт рускогo селяньства і міщаньства побіч сьвіцкої і духовної інтелігенциї. Прекрасний тоаст виголосив о. митрат Левицкий на здоровле нашого народа, викликуючи у присутних таке зворушене, що по бурі оплесків з грудий зібраних роздав ся однодушним хором народний гимн „Ще не вмерла Україна“. Дальше промовляли п. Гвоздович, зазначуючи заслуги духовеньства, о. Грицик, взиваючи до солїдарности, надрадник Лїниньский і кількох селян. Опісля відбув ся концерт, котрий завдяки ревним заходам комітету та добірним силам випав дуже удачно і знаменито завершив цїле торжество.

— Дрібні вісти. Вечерницї студентів політехніки „Основа“ у Львові відбудуть ся дня 6-го лютого с. р. в великій сали фільгармонії. — Загальні збори філії руского тов. педагогічного в Тернополи відбудуть ся дня 1-го лютого с. р. о годинї 11-ій перед полуднем в сали „Міщаньского братства“. — На виділї інжинериї львівскої політехніки зложив другий іспит державний п. Володимир Шустер, б. член товариства „Основа“. — Загальні збори філії „Просьвіти на гусятиньский повіт відбудуть ся дня 31-го с. м. в сали „Народного Дому“ р Копичинцях.

— Підроблені 20-коронові банкноти появили ся в чорногорскім князївстві, але звідтам можуть через обміну дістати ся до Австро-Угорщини. Пізнати їх по перівнім рисунку, похибках в підписї і взагалї пізнає їх кождий, хто бодай раз точно приглянув ся правдивому 20-короновому банкнотови.

— До середних шкіл у Львові ходить взагалї в сїм роцї 6214 учеників, а то до гімназий 5079, а до реальних шкіл 1135. То число в порівнаню до фреквенциї в минувшім роцї представляє збільшене о 337 учеників, а именно о 268 в гімназиях і о 69 в реальних школах. З кінцем минувшого шкільного року (1904/5) було в львівских середних школах 2915 учеників римо-кат. обряду, 1227 греко-кат. обряду, а 1245 жидів. Поляків було 4172, Русинів 1167.

— З Ярослава. Виділ бурси ім. сьв. Онуфрия в Ярославі має честь отсим повідомити П. Т. наших Добродїїв, що в сїм роцї задля місцевих причин не буде в Ярославі пікового вечерку з танцями на дохід бурси; натомість устроює Виділ бурси дня 8-го лютого в великій сали „Сокола“ „Ніч Вифлеємску“, ораторию сценїчну в 4 актах. Позаяк чистий дохід з сего представленя призначений на бурсу, то підписаний Виділ уклінно просить П. Т. публику місцеву і замісцеву о як найчисленнїйшу участь. Рівно-ж осьмiляє ся Виділ звернути ся з уклінною просьбою до П. Т. Добродїїв, котрі звичайно брали участь в наших вечерках, щоби замість білетів вступу ласкавими жертвами зволили причинити ся до збільшеня доходів бурси.— *І. Хотинецкий*, предсїдатель; о. *К. Хотинецкий*, секретар.

— Велика крадіж. Дня 18 с. м. в готели „Жоржа“ у Вильнї окрадено на суму 600.000 рублів гр. Красиньску. В часї неприсутности графинї в комнатї, забрано з куферка старинний золотий годинник, брилянтовий нашийник і инші дорогі брилянти, дальше готівкою 13.756 марок нїмецких, 100 франків, 10 австрийских ґульденів, 35 італїяньских лїрів, 15.000 рублів в паперах і золотї, купони виленьского земского банку на 500 рублів, ренту на суму 4125 рублів, пять квітів банку на 60.000 рублів і т. д. Як доносить „Віл. Вестнік“, о крадіж підозрілий замешкалий в сусїдній комнатї подорожний, котрий о годинї 11-ій перед полуднем виїхав з готелю.

— Самоубийство. В готели Grand у Львові відобрав собі вчера по полудни жите К. Липницкий, 19-лїтний син аптикаря, напивши ся карболевої кислоти. Причина самоубийства незвістна.

— Не зьвірский син, лиш батько пияниця. Вчера подали ми на сїм місци під заголовком „Зьвірский син“ опис подїї, котра, як тепер показало ся, представляє ся зовсїм инакше. Син різника Малиша так розповів про цїлу подїю: Старий Малиш часто запивав ся і як всї пияниці виробляв в пянім станї страшні галабурди. В четвер зробив то само в своїй хатї. Побив жінку, вхопив горіючу лямпу і хотів кинути нею в сина, а коли єму лямпу відобрали, він вийшов розлючений з хати і вернув відтак з розпореним черевом, зробивши в злости сам собі ножем так глубоку рану, що аж тенеса вийшли на верх а відтак пішов на полїцию і там обжалував сина. Малиша відвезено до шпиталю, де по операциї стан єго здоровля значно поправив ся. Малиша потягнуть тепер до одвічальности за обманене власти і за клевету на сина.

— Вечерницї з танцями в комнатах „Рускої Бесїди“ у Львові відбудуть ся нинї в суботу заходом спільного комітету товариств: „Руска Бесїда“, „Сокіл“ і „Основа“. Стрій візитовий, початок $8^1/_2$. Вступ 1 К. Комітет сей буде функционувати цїлі сегорочні мясницї і заходом єго, в навечерє кождої недїлї і кождого сьвята будуть відбуватись вечерницї з танцями в комнатах „Рускої Бесїди“, Ринок 10. Осібних запрошень не буде висилатись. — *Комітет.*

— Кровава любовна драма. З Зимної води під Львовом доносять: Дня 23 с. м. вечером лучило ся тут самоубийство получене з убийством. Двайцятьдвалїтний Вол. Зелиньский, син тутешного господаря, полюбив дочку сусїда Олену Вятровску. Коли родичі обоїх відмавляли дозволу на супружу звязь межи ними, постановив молодий Зелиньский відобрати собі жите, з чим нераз зраджував ся перед знакомими. Дїла того довершив дїйстно. Вийшовши з Вятровскою в поле, згаданого дня 23 с. м., в віддаленю 50 кроків від загороди, влучним вистрілом в скрань положив трупом насамперед єї, а відтак стрілив до себе. — Найдено їх аж на другий день рано вже цїлком заціпенїлих.

† Померли: др. Іван Яхно, емеритований професор учительскої семинариї в Станиславові і радник шкільний, відзначений золотим хрестом заслуги з короною, дня 22 с. м., в 66-ім роцї житя; — о. Северин Грицина, гр. кат. сьвященник в Товмачи, дня 24 с. м., в 43-ім роцї житя; — о. Володимир Лапицкий, сотрудник в Липі, бирчаньского деканата, дня 23 с. м. в 31-ім роцї житя, а другім сьвященьства.

Телеґрами.

Віден 27 січня. Ґр. Юл. Андраші був вчера пополудни на півтораголинній авдиенциї у міністра війни ґен. Пітрайха. Нинї передполуднем буде ґр. Андраші мабуть на авдиенциї у Цїсаря і як припускають виїде по полудни до Будапешту.

Віден 27 січня. „Fremdenblatt“ доносить, що угода торговельна з Італїєю єсть вже довершена і буде в найблизших днях підписана.

Білград 27 січня. Дирекция сербских зелїзниць відкликала всї пороблені в Австро-Угорщинї замовленя.

Льондон 27 січня. Після послїдного виказу вибрано 362 лїбералів, 146 унионістів, 82 националїстів і 41 робітників.

Рига 27 січня. (П. А.) Минувшої ночи викрито склад оружия боєвої орґанізациї і забрано богато револьверів, оружия всїлякого рода і 30.000 набоїв.

Софія 27 січня. Тутешна палата торговельна ухвалила симпатию сербским купцям, котрих дїткнула митова війна з Австро-Угорщиною, дальше подяку правительству болгарскому за заключенє унії і за підпору сербского правительства. Наконець ухвалено вислати до Білграду депутацию з 22 членів.

Париж 27 січня. З Білграду доносять, що ішпаньский король просив в четвер особисто о руку княг. Еви Баттенберґскої. Заручини будуть урядово оголошені аж по дотичнім повідомленю кортезів.

Петербург 27 січня. З Батум доносять: На улици Михайлівскій убито тут ґубернатора Іванова і їдучого з ним властителя більшої посїлости Русміна-бея.

Господарство, промисл і торговля.

— Цїна збіжа у Львові дня 26 січня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·— до 8·20; жито 6·— до 6·15; овес 6·20 до 6·40; ячмінь пашний 6·10 до 6·30; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; ріпак 13·— до 13·25; льнянка —— до —·—; горох до варення 8·50 до 10·—; вика 9·25 до 10·—; бобик 6·30 до 6·60; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 45·— до 60·—; конюшина шведска 65·— до 75·—; тимотка 22·— до 27·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).